

Sötét éji madár.

Éjfél tájban ócska zár nyikorog,
Valahol most hosszúak az árnyak,
Valahol hallik bús, csendes homályban
Repülése egy nagy éji szárnynak.

Egyik bolygótól a másikig
Rójjá le nagy útját minden éjjel,
Aztán leszáll e bús, örök rejtély
Kisértetes, csendes, lágy zenével.

Valakinek a szárnyai ezek —
S míg szemei földre merednek,
Lent leborúl könnyel, imádkozva
Bús babonája az éji csendnek.

Könnyeket, lelket, titkot aratva
Száll s arcán riadt csodálat —
Dermedve nézik s meg nem értik,
Hogy kell lenni rémnek, babonának.

Sok ember látja, szánja, várja ;
— Holnap lopva, titkon leborúlva
Meggérdezzük, hogy kit keresett
Az éjnek titkos, fájó, néma búja.

Itt a másnap és az éji csoda
Jön fátyolos titok-sereggel . . .
— És az emberek szemét lehunyva
Keresztet vetve várják a reggelt . . .

Bartók Miklós

A világ

Csodálatos vagy, igéző világ,
— Halálba játszó szent álmok hona —
Mint egy kigyúladt, üzött lélek
Lobog sok gyászos, pogány babona,
— Csodálatos vagy, igéző világ.

Az Isten szive századokat ver . . .
— Tán' nem is igaz, hogy mi élünk,
Csak a Végtelen álmai vagyunk,
Mely száll — s valahol felébred velünk ;
Ahol Isten szive századokat ver.

Bartók Miklós.